

Alla barnens
stora
Jubileums Sagobok

Måns Gahrton och Johan Unenge

BOKFÖRLAGET
semic

Sagan om Måns och Johan och alla bilderböckerna

Det var en gång för länge, länge sen, närmare bestämt 1986. Då träffades två nästan vuxna pojkar som inte hade något att göra, för på den tiden satt man inte framför datorn hela dagarna, utan var tvungen att hitta på saker alldeles själv.

Måns och Johan bestämde sig för att försöka hitta på sagor. Först blev det serier. Sen blev det en hel massa annat – böcker, teveserier och långfilmer. Något som Måns och Johan tyckte väldigt mycket om var att göra böcker med bilder i. Bilderböcker. Med massor av barn i.

Långt senare städade Måns och Johan sina förråd och hittade en massa gamla böcker som de hade gjort.

– Vad många böcker vi har gjort, sa Måns förvånat.

– Och jag tycker faktiskt om dem, sa Johan. I alla fall den här. Och den här.

– Och den här är rolig, sa Måns och fnissade. Tänk vad länge vi hållit på tillsammans. 25 år!

De beslöt sig för att fira. De valde ut några favoriter bland allt de gjort genom åren och knökade in dem i en enda stor bok, som skulle heta ”Alla barnens stora jubileumssagobok”.

Det blev till slut fem böcker som de valde ut. Två på rim i bokserien ”Alla barnen”, den mest humoristiska och kanske också mest

populära bilderboksserien de gjort. I den första ger alla de här barnen sig ut på en lång resa, och i den andra firar de – vilket ju passar bra när det är en jubileumsbok.

Ett självklart val var förstas den allra första bilderboken Måns och Johan gjorde: "Ofelia Franssons ABC". Liksom den första "Ronny och Julia"-boken, starten på bokserien som blev julkalender och kanske värmer författarnas hjärtan allra mest. Och så den bilderbok de själva tycker är viktigast: "Varulven Valter – ny i klassen".

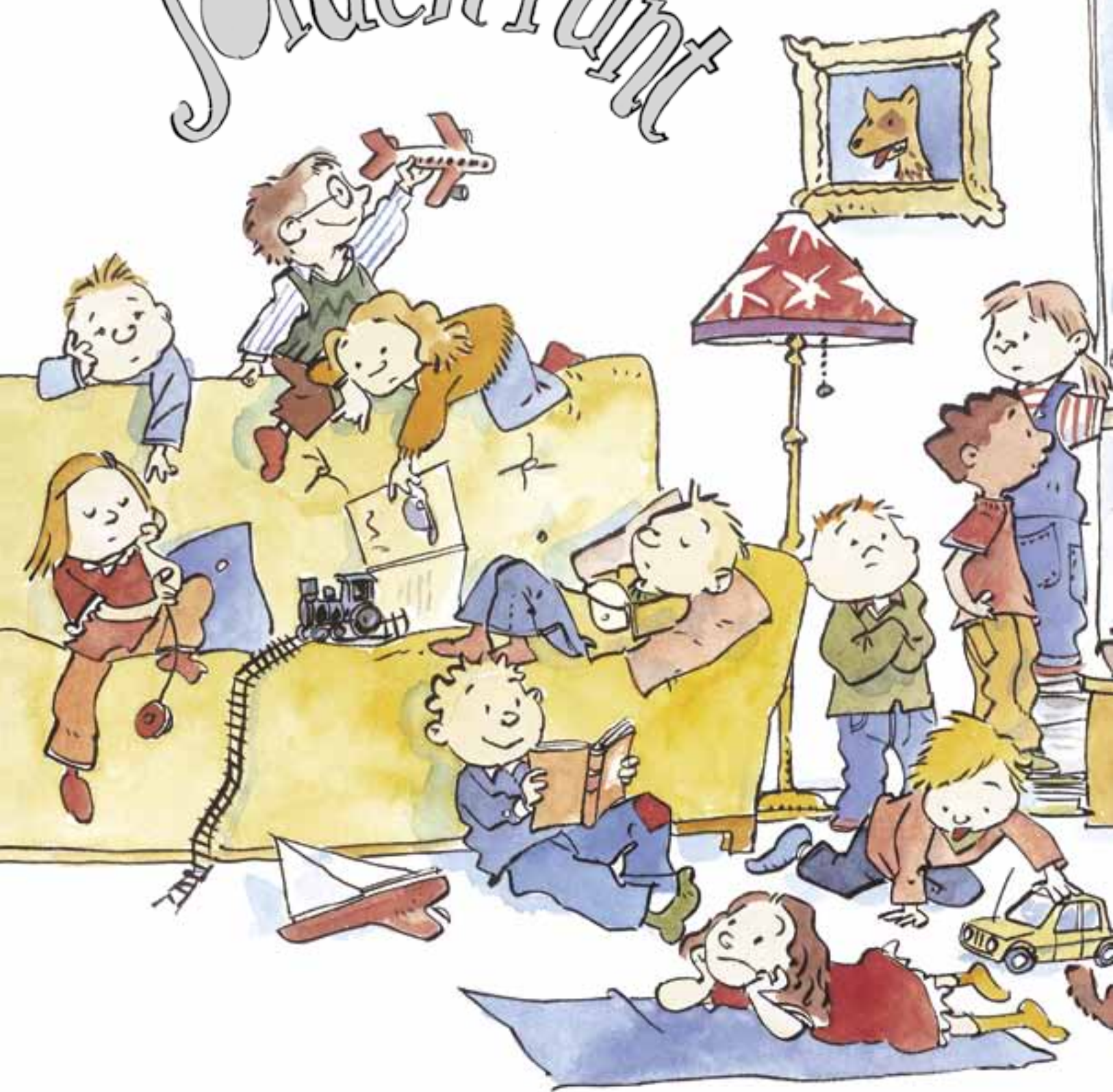
Dessutom dyker Ingo och Pyret från "Hotell Gyllene knorren" (bokserien som blev författarnas andra julkalender) upp i en ny specialskrivna liten saga.

När Måns och Johan hade valt ut de här sagorna passade de på att läsa in dem på cd också. Sen levde de lyckliga i alla sina dagar. Förhoppningsvis.

Alla barnen *reser*

Jorden runt

När Pyret blev rockstjärna

Ingo Rantanens familj hade ett hotell. Och en gång hade hotellet besök av en tant som hette Margit. Pappa Roger och mamma Ritva ville väldigt, väldigt gärna att hon skulle trivas på hotellet. För Margit delade ut stjärnor. Snöstjärnor. Till riktigt bra vinterhotell. Ingos mamma och pappa ville att deras hotell skulle få en snöstjärna, för då tänkte de att det skulle komma många gäster till hotellet varje vinter.

Ritva visste att Margit älskade att sjunga. Så Margit skulle få sjunga karaoke. På hotellet hade de en apparat som spelade upp låtar. Det lät jättefint, precis som om man hade ett popband där som spelade på riktiga trummor och gitarrer. Och så fick man själv sjunga till musiken, i en riktig mikrofon.

Först var det en tjock gubbe i skägg som sjöng. Det såg roligt ut. Ingo drog Ritva i tröjan.

– Jag vill också, sa Ingo.

– Va? sa Ritva.

– Jag vill sjunga i micklo... micklofånen.

Men Ritva var orolig för att Ingo skulle ställa till med en katastrof. Hon sa att han brukade göra det. Så hon tyckte att Ingo skulle gå ut och leka i stället och låta Margit sjunga i fred. Det var verkligen orättvist. Ingo ville ju också sjunga!

Men då upptäckte Ingo en lång sladd. I änden av sladden satt det en mikrofon till. Och den här mikrofonen var det ingen som använde. Då kunde väl inte mamma klaga?

När Ingo kom ut på gårdsplanen och just skulle prova att sjunga i mikrofonen, så var det någon som grymtade. Det var Pyret, minigrisen, Ingos bästa kompis!

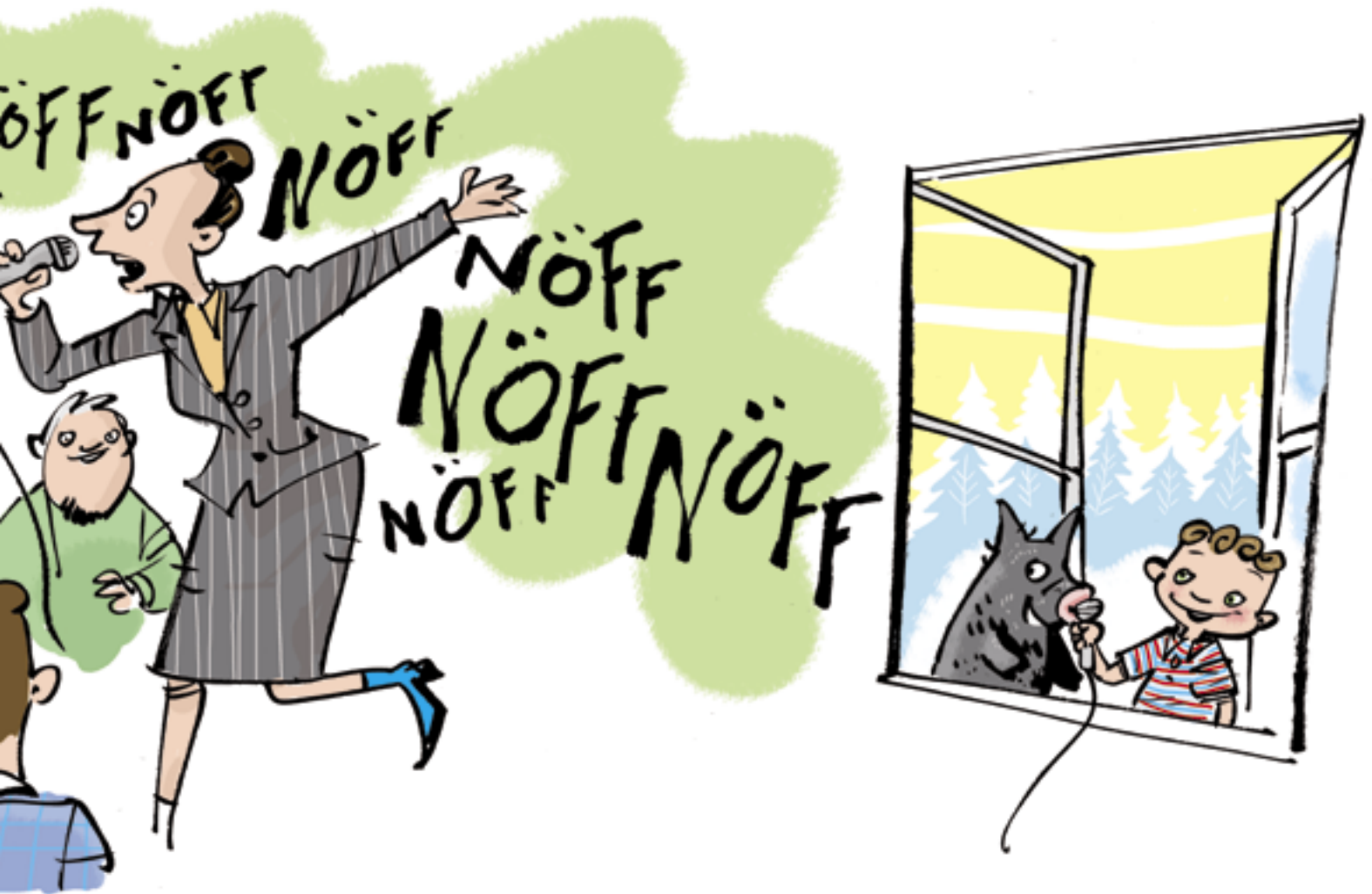
Pyret måste ju också få ha lite roligt, tänkte Ingo. Han tog upp en pepparkaka ur fickan. Ingo hade ofta något att äta i fickan, för att äta var det bästa som Pyret visste. Men han gav inte pepparkakan till Pyret, utan höll i stället upp den i luften, så att Pyret inte nådde den.

– Kom, sa han. Du ska få pepparkakan. Om du sjunger först!

Han sträckte fram pepparkakan, men när Pyret försökte nå den drog han undan kakan och höll fram mikrofonen i stället. Pyret grymtade. Det lät inte vackert. Men roligt. Och väldigt högt.

Vad Ingo inte visste var att sladden till mikrofonen gick till samma högtalare som Margits. Han visste inte heller att Margit just hade ställt sig på scenen för att sjunga, och att alla gästerna på hotellet tittade på henne.

Och just när Margit öppnade munnen för att börja sjunga, så hände det:

– NÖFF! NÖFF! NÖFF!

Det var inte Margits sång som gästerna fick höra. Det var en vilt grymtande gris. Gästerna skrattade så att tårarna rann. Men Margit blev inte det minsta glad.

Det visade sig att Ingo kunde ställa till med katastrofer inomhus även när han var utomhus.

Pyret fick i alla fall sin pepparkaka av Ingo när hon grymtat färdigt. Men det var sista gången hon fick sjunga i en mikrofon.

*